

Arrest

nr. 93 118 van 7 december 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 23 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 25 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat S. MICHOLT en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, die de Iraakse nationaliteit bezit en het soennitisch geloof aanhangt, verklaart afkomstig te zijn van Bagdad in Centraal-Irak. U en uw familie zouden niet politiek actief zijn geweest in uw land van herkomst. Van 1992 tot 2005 zou u het beroep van kok hebben uitgeoefend in Bagdad. Sinds 2005 zou u als vrijwilliger hebben gewerkt voor de Iraakse liefdadigheidsorganisatie 'Djamihiyat al Dijla al Ghairia' in Bagdad. U zou zijn belast met de distributie van goederen aan Iraakse ontheemden in de verschillende wijken van Bagdad. Ook zou u bij het Amerikaans leger vergunningen

hebben aangevraagd om voertuigen van uw organisatie aan Amerikaanse controleposten in Bagdad te laten passeren. In 2006 en 2007 zou een eenheid van het Amerikaans leger uw organisatie vier à vijf keer hebben bezocht voor een kennismaking. Sindsdien zou uw organisatie worden gevisieerd door 'al Qaida', op beschuldiging van collaboratie met het Amerikaans leger. Op 4 september 2007 zou uw collega (H.J.) zijn vermoord door militanten van 'al Qaida'. Ook hij zou samen met u als vrijwilliger goederen hebben verdeeld onder de ontheemden. Drie dagen voor zijn moord zou hij een dreigbrief van 'al Qaida' hebben ontvangen. Ook u zou op 15 september 2007 een gelijkaardige dreigbrief van 'al Qaida' hebben ontvangen.

Uit vrees hetzelfde lot te zullen ondergaan als uw collega zou u op 23 september 2007 Irak zijn ontvlucht en naar Nederland zijn gereisd. U vroeg er op 5 december 2007 asiel aan. Op 21 maart 2008 ontving u van de Nederlandse asielinstanties een verblijfsvergunning asiel geldig tot 5 december 2012. Op 20 februari 2009 werd deze verblijfsvergunning door de Nederlandse asielinstanties ingetrokken.

Tijdens uw verblijf in Nederland zou u telefonisch van uw achtergebleven moeder in Bagdad hebben vernomen dat de directeur van uw liefdadigheidsorganisatie in 2009 zou zijn vermoord door een gewapende groepering. De zetel van uw organisatie zou dat jaar ook zijn gebombardeerd. Sindsdien zou de organisatie zijn opgehouden te bestaan. U zou van uw moeder ook vernomen hebben dat uw broer op 7 maart 2010 door 'al Qaida' werd vermoord omdat hij uw leegstaand huis in Bagdad zou hebben bezocht om te verluchten. Op 8 september 2010 zou uw huis door 'al Qaida' zijn gebombardeerd. Uw moeder zou klacht hebben neergelegd bij de politie in Bagdad. U zou deze klacht, samen met de overlijdensakte van uw broer, per post van uw moeder hebben ontvangen tijdens uw verblijf in Nederland. Deze beide documenten zou u hebben voorgelegd aan de Nederlandse asielinstanties.

Op 18 maart 2010 zou u een tweede asielaanvraag hebben ingediend bij de Nederlandse asielinstanties. Uw verzoek werd op 28 april 2011 geweigerd. Hierna zou u beslist hebben op vrijwillige basis naar Irak terug te keren. Op 26 juli 2011 reisde u met IOM (Internationale Organisatie voor Migratie) van Amsterdam naar Istanbul, Turkije. Van hieruit reisde u de volgende dag, op 27 juli 2011, op eigen houtje naar Bagdad. U zou in Bagdad zijn ingetrokken bij uw moeder in de wijk 'Salam'. Op 23 augustus 2011 zou u naar uw eigen huis in Bagdad zijn teruggekeerd om de schade van het bombardement door 'al Qaida' op te meten. Diezelfde dag zou u voor uw huis zijn ontvoerd door gewapende mannen. U zou gedurende drie en een halve maand zijn opgesloten in een huis op een afgelegen plaats samen met andere gevangenen. U zou zijn geslagen en beschuldigd van collaboratie met het Amerikaans leger. Ongeveer twee maanden na uw ontvoering zouden uw ontvoerders een CD naar uw moeder hebben gestuurd. Op de CD zouden opnames staan waarin u door uw belagers werd beschuldigd van collaboratie met het Amerikaans leger en waarin er werd gedreigd met onthoofding. Er staan ook foto's op waarbij u op de grond ligt onder de voeten van uw belagers, alsook een foto te zien is waarin u zou figureren met de Amerikaanse officier die u destijds tussen 2005 en 2007 vergunningen zou hebben afgeleverd. U zou niet op de hoogte zijn hoe uw ontvoerders aan deze laatste foto zijn geraakt. Uw ontvoerders zouden losgeld van uw moeder hebben geëist in ruil voor uw vrijlating. Uw moeder zou een deel van het bedrag hebben ingelost. U zou echter niet zijn vrijgelaten. Geleidelijk aan zouden uw ontvoerders een aantal van uw medegevangenen hebben weggehaald. U zou alleen zijn achtergebleven en twee dagen lang niemand hebben gezien of gehoord. U zou van deze gelegenheid gebruik hebben gemaakt om te ontsnappen. Op 25 november 2011 zou u erin zijn geslaagd een raam open te breken en naar buiten te vluchten. U zou een lift hebben gekregen van een onbekende en naar Bagdad zijn teruggekeerd. Op 26 november 2011 zou u klacht hebben neergelegd tegen uw ontvoering bij de politie. U zou er een document hebben ontvangen voor medische verzorging in een ziekenhuis. Uit vrees voor verdere vervolging door 'al Qaida' zou u beslist hebben Irak opnieuw te verlaten. Op 1 december 2011 zou u met uw Iraaks paspoort legaal Turkije zijn ingereisd en vervolgens clandestien per vrachtwagen naar België zijn doorgereisd. U kwam hier aan op 31 januari 2012 en diende op 2 februari 2012 een asielaanvraag in.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat aan u de hoedanigheid van vluchteling niet kan worden toegekend en dit omwille van de volgende redenen.

Er zijn ernstige twijfels gerezen omtrent de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vervolgingsvrees voor 'al Qaida' vanwege uw werkzaamheden destijds voor een liefdadigheidsorganisatie in Bagdad, van 2005 tot 2007, die zou zijn bezocht door het Amerikaans leger. Uzelf verklaarde bijkomend gevisieerd te worden omdat u bij een Amerikaanse militair vergunningen zou hebben aangevraagd om de voertuigen van uw organisatie aan hun controleposten te laten passeren (zie gehoorverslag CGVS, p. 1, p. 3, p. 4).

Echter, vooreerst dient opgemerkt dat u uw werkzaamheden voor een Iraakse liefdadigheidsorganisatie niet kon staven met enig origineel bewijsstuk. Zo legde u slechts een foto neer van uw werkbadge op een USB-stick. U zou uw originele badge hebben achtergelaten in uw vroegere woning in Nederland.

Vervolgens dient aangestipt dat u omtrent de aanvragen die u deed om vergunningen te bekomen bij het Amerikaans leger ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd. Zo verklaarde u op regelmatige basis om de twee weken bij eenzelfde Amerikaanse militair de vergunningen te hebben aangevraagd en verkregen (zie gehoorverslag CGVS, p. 1, p. 3, p. 4, p. 8). Desondanks slaagde u er niet in de naam en de militaire rang van deze Amerikaanse militair op te geven. Uw uitleg als zou bij deze aanvragen telkens een Iraakse tolk aanwezig zijn geweest die met de Amerikaanse militair zou hebben gecommuniceerd is niet overtuigend. Immers, doorheen uw veelvuldige ontmoetingen met deze Amerikaanse militair mag redelijkerwijs worden aangenomen dat u zelfs met een tolk minstens de naam en de militaire rang van deze Amerikaan bent te weten gekomen. Het is niet meer dan logisch dat jullie zich aan elkaar hebben voorgesteld. Hoe kon u anders weten tot wie u zich moest richten om deze vergunningen in orde te krijgen. Uzelf verklaarde bovendien door uw organisatie te zijn geselecteerd om vergunningen aan te vragen bij het Amerikaans leger vanwege uw goede contacten met Amerikaanse militairen en uw vlotte omgang met mensen (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). Hierdoor laat u zelf uitschijnen dat u persoonlijk contacten heeft onderhouden met Amerikaanse soldaten en hun rang en/of naam u bekend zouden moeten zijn.

Dient tevens aangestipt dat u ook omtrent de bezoeken van een eenheid van het Amerikaans leger aan uw organisatie incoherente en ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd. Zo gaf u aan dat een eenheid van het Amerikaans leger uw organisatie vier à vijf keer heeft bezocht. Het zou steeds dezelfde verantwoordelijke Amerikaanse officier zijn geweest die met zijn eenheid uw organisatie zou hebben bezocht. Uw directeur zou hen telkens hebben ontvangen in aanwezigheid van u en uw collega's. Desondanks slaagde u er evenmin in de naam op te geven van deze Amerikaanse officier. U zou de militaire eenheid die uw organisatie zou hebben bezocht niet hebben gekend. Behalve dat ze van de Amerikaanse Militaire Politie waren kon u deze eenheid niet benoemen of omschrijven. Ook verklaarde u niet met zekerheid te weten waar deze eenheid gestationeerd was. Vermoedelijk zouden ze van 'Qasr al Zahour' zijn in 'al Harithia', maar u kan dit niet echt bevestigen. U slaagde er niet in om ook maar één enkele naam op te geven van een militair van de eenheid die uw organisatie een vijftal keer zou hebben bezocht voor een kennismaking (zie gehoorverslag CGVS, p. 8).

Bovenstaande vaststellingen ondergraven de geloofwaardigheid van uw veelvuldige contacten met Amerikaanse militairen, en zetten bijgevolg ook de waarachtigheid van de aangehaalde problemen met 'al Qaida' op de helling.

Wat deze problemen met 'al Qaida' verder betreffen, verklaarde u dat uw collega op 4 september 2007 zou zijn doodgeschoten. Ook hiervan kan u geen enkel begin van bewijs voorleggen (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Uzelf beweerde op 15 september 2007 een dreigbrief van 'al Qaida' te hebben ontvangen waarna u zou beslist hebben Irak te ontvluchten. Evenmin kon u deze dreigbrief aan het CGVS voorleggen. Nochtans verklaarde u deze dreigbriefwél aan de Nederlandse asielinstanties te hebben voorgelegd. Uw uitleg als zou deze brief ook nog in uw vroegere woning in Nederland zijn achtergebleven is opnieuw niet overtuigend (zie gehoorverslag CGVS, p. 8, p. 9). Er is geen enkele reden waarom u een dergelijk document, én nog tal van andere bewijsstukken bepalend voor uw asielrelaas, bij uw vertrek uit Nederland zou achterlaten, tenzij het voor u geen enkele waard zou hebben. U gaf aan dat u zich in Nederland fysiek niet zo goed voelde en geen aandacht heeft geschonken aan deze documenten (zie gehoorverslag CGVS, p. 2, p. 6, p. 8, p. 9). Echter, zeer merkwaardig is de vaststelling dat u wel uw Iraakse identiteitskaart en reispas uit Nederland heeft meegenomen en niet de bewijsstukken van uw ingeroepen vervolging door 'al Qaida' die u zoals uw identiteitsdocumenten bij uw terugkeer naar Irak van nut konden zijn bij eventuele verdere problemen met 'al Qaida'. Zo verklaarde u dat uw leegstaand huis in Bagdad op 8 september 2010, drie jaren na uw vertrek uit Irak, door 'al Qaida' zou zijn gebombardeerd. Uw broer zou op 7 maart 2010 door 'al Qaida' zijn vermoord omdat hij uw huis ging verluchten. Uw moeder zou bij de politie klacht hebben neergelegd tegen de vernieling van uw huis en u de klacht samen met de overlijdensakte van uw broer per post naar Nederland hebben verstuurd. Ook deze originele stukken, betreffende cruciale feiten die zich in uw afwezigheid hebben voorgedaan, zou u in Nederland hebben achtergelaten. Bizar genoeg zou u ervan wel kopieën hebben gemaakt die u aan het CGVS heeft voorgelegd (zie gehoorverslag CGVS, p. 9, p. 10). De vraag dringt zich op waarom u dan niet onmiddellijk de originelen opnieuw op zak heeft gestoken indien u er toch waarde aan hechtte. Dit is totaal onbegrijpelijk. Echter, kopieën hebben een zeer geringe bewijswaarde aangezien de herkomst noch authenticiteit ervan kan worden nagegaan.

Met betrekking tot uw terugkeer naar Irak na uw vertrek uit Nederland op 26 juli 2011 dient vastgesteld dat u verklaarde vrijwillig met het IOM op 26 juli 2011 van Amsterdam naar Istanbul te zijn

gevlagen. De volgende dag op 27 juli 2011 zou u, zonder begeleiding van het IOM, een vlucht naar Bagdad hebben genomen (zie gehoorverslag CGVS, p. 2). U legde twee boardingtickets neer die uw terugreis naar Irak moeten aantonen. Echter, slechts 1 ticket bevat gegevens over uw vlucht Amsterdam-Istanbul en uw persoonsgegevens. Uw tweede ticket die uw reis van Bagdad vanuit Istanbul zou moeten bewijzen vermeldt merkwaardig genoeg geen enkele informatie over de vertrekplaats en eindbestemming van de vlucht noch van uw persoonsgegevens. U kon ook geen enkel ander document voorleggen ter staving van uw terugkeer naar Bagdad op 27 juli 2011. Uw uitleg als zou het medisch attest, afkomstig van een ziekenhuis in Bagdad in verband met een medische behandeling moeten aantonen dat u wel degelijk naar uw land van herkomst bent teruggekeerd is niet afdoende (zie gehoorverslag CGVS, p. 2, p. 3). Immers, een medisch document is geen officieel reisdocument. Bovendien hebben documenten in Irak een geringe bewijswaarde door de algemeen verspreide corruptie waardoor vervalste documenten gemakkelijk tegen betaling kunnen worden verkregen (zie hiervoor de info van het CGVS waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratief dossier).

Zelfs aangenomen dat u naar Bagdad bent teruggekeerd dient te worden opgemerkt dat het zeer merkwaardig is dat 'al Qaida' u vier jaar na uw vertrek plots opnieuw zou viseren, en zelfs quasi onmiddellijk op de hoogte zou zijn geweest van uw terugkeer, en dan nog wel direct zou postvatten bij uw vernielde woning. Dit alles nog altijd omwille van uw zogenaamde collaboratie met het Amerikaans leger. Immers, uzelf verklaarde dat uw liefdadigheidsorganisatie in 2009 is opgehouden te bestaan (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Ook zou u na uw terugkeer naar Bagdad niet meer hebben gewerkt, ook niet voor één of andere (humanitaire) organisatie (zie gehoorverslag CGVS, p. 11).

Vervolgens legde u omtrent uw vermeende ontvoering door 'al Qaida' in november 2011 verklaringen af die zeer onwaarschijnlijk en onrealistisch zijn. Zo verklaarde u ongeveer drie en een halve maand te zijn opgesloten in een gezamenlijke ruimte met een groep gevangenen. Desondanks kon u geen enkele informatie geven over de identiteit en achtergrond van uw medegevangenen. Uw uitleg als zouden uw ontvoerders gevangenen bedreigd hebben met foltering indien er zou gecommuniceerd worden is niet overtuigend. Immers, het is weinig realistisch dat er gedurende gans uw detentieperiode nooit enige discrete contacten hebben plaatsgevonden tussen de gevangenen. Dat er nooit een woord zou zijn gesproken gedurende deze periode, is niet aannemelijk (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). Vervolgens verklaarde u dat de gevangenen geleidelijk in aantal zouden zijn verminderd omdat er telkens een aantal zouden zijn weggehaald door uw belagers. U zou de laatste gedetineerde zijn geweest die alleen zou zijn achtergebleven zonder de aanwezigheid van een bewaker. U zou van deze gelegenheid gebruik hebben gemaakt om een raam open te breken en te ontsnappen. Het is zeer merkwaardig dat uw ontvoerders u de gelegenheid zouden hebben geboden te vluchten door gedurende dagen afwezig te zijn en u helemaal alleen te laten. Te meer u verklaarde dat uw moeder nog een aanzienlijk bedrag, 30.000 Amerikaanse dollar, aan losgeld aan de ontvoerders was verschuldigd, wat aangeeft dat de ontvoeringszaak nog niet rond was. Het is weinig geloofwaardig dat uw belagers een kans om een grote som geld aan u te verdienen aan zich voorbij zouden hebben laten gaan door u met rust te laten en u de tijd én de gelegenheid te bieden te ontsnappen. Overigens is het merkwaardig dat u gemakkelijk uw detentieplaats zou hebben kunnen ontvluchten door simpelweg een raam open te breken. Het is weinig realistisch dat uw andere medegevangenen al niet eerder gebruik hadden gemaakt van de klaarblijkelijke gebrekkige afsluiting van de detentieplaats om te ontsnappen aan hun belagers (zie gehoorverslag CGVS, p. 11, p. 12). Zeker toen jullie nog met een grote groep waren moet deze mogelijkheid toch zijn overwogen, tenminste, als het zo simpel was als u laat uitschijnen. De wijze waarop u uw ontsnapping schetst komt bijzonder ongeloofwaardig over.

Voorts verklaarde u na uw ontsnapping op 26 november 2011 klacht te hebben neergelegd bij de politie. Deze zou zeer merkwaardig in plaats van een proces-verbaal u een document hebben overhandigd voor medische verzorging in een ziekenhuis (zie gehoorverslag CGVS, p. 12). Deze verzorging had u evenzeer kunnen krijgen zonder politiedocument. Tevens verklaarde u dat de politie in uw klacht geen melding zou hebben gemaakt van de USB-stick die u hen toonde met daarop opnames van uw belagers die u zouden vernederen en bedreigen. Dit is zeer merkwaardig. Immers, de opnames tonen beelden van uw belagers waardoor ze mogelijks identificeerbaar/traceerbaar kunnen zijn voor de politie. Het is weinig geloofwaardig dat de politie deze belangrijke informatie over uw belagers zou hebben genegeerd (zie gehoorverslag CGVS, p. 12, p. 13). Overigens, wat de USB-stick zelf betreft, kan hieruit niet worden afgeleid wanneer, op welke plaats en in welke omstandigheden deze opnames en foto's zijn gemaakt.

Uit bovenstaande vaststellingen dient afgeleid dat er ernstig getwijfeld kan worden aan de geloofwaardigheid van de door u aangebrachte vluchtmotieven.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u ook nog enkele andere stukken voor, waaronder een medisch document afgeleverd door een ziekenhuis van Bagdad n.a.v. uw ontvoering. De authenticiteit van dit document kan moeilijk achterhaald worden. Zo is de brief voorzien van onduidelijke en onleesbare stempels zonder enige hoofding of logo van het betreffende ziekenhuis. U legt ook een foto

neer waarop u zou figureren met de Amerikaanse militair die u de vergunningen zou hebben afgeleverd. Deze foto zou na uw vertrek uit Irak aan een moskee in Bagdad zijn opgehangen door 'al Qaida'. U zou dit tijdens uw verblijf in Nederland vernomen hebben van uw buurman in Bagdad. Er dient opgemerkt dat uzelf verklaarde niet te weten wanneer en in welke omstandigheden deze foto zou zijn genomen of in handen kan zijn gekomen van uw belagers. Gezien er verder geen geloof kon worden gehecht aan uw vervolgingsvrees voor 'al Qaida' kan uit deze foto niet worden opgemaakt dat deze door 'al Qaida' is genomen of door hen werd gebruikt om u te kijk te stellen (zie gehoorverslag CGVS, p. 8, p. 9, p. 12). Uw voorgelegde identiteitskaart en nationaliteitsbewijs bewijzen weliswaar uw identiteit en afkomst uit Bagdad welke hier niet ter discussie staan, maar zijn niet van die aard om bovenstaande appreciatie in gunstige zin te wijzigen. Het medische attest van uw psychische toestand tijdens uw verblijf in Nederland vermag geen ander licht te werpen op uw huidige asielaanvraag. Evenzeer geldt dit voor uw neergelegde medische attest van het Sainte Thérèse-ziekenhuis van uw opgelopen lichamelijke letsels. Immers, er kan niet worden afgeleid dat u deze letsels in de door u opgegeven omstandigheden heeft opgelopen en/of verband houden met de door u beweerde ontvoering.

U heeft onvoldoende (geloofwaardige) elementen aangevoerd die wijzen op een persoonsgerichte en systematische vervolgingsvrees in de zin van de Conventie van Genève. Bijgevolg heeft u niet aannemelijk kunnen maken een vluchteling in de zin van deze Conventie te zijn.

Tot slot wenst het CGVS op te merken dat naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid geviséerd. Ook de sjiitische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen oa. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Bagdad, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel baseert verzoeker zich op een schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en een schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.

Verzoeker geeft aan wel degelijk te voldoen aan de criteria van het Vluchtelingenverdrag.

Verzoeker volhardt in de door hem afgelegde verklaringen en wijst erop dat hij de volledige naam van de militair niet herinnert, doch hij heeft wel verklaard dat zijn voornaam Johnny is. Blijkbaar heeft de dossierbehandelaar dit niet genoteerd.

Verder benadrukt verzoeker dat de eenheid van het Amerikaanse leger wel 4 tot 5 keer is langsgelopen, verspreid over een periode van twee jaar. Verzoeker wijst er tevens op dat de werkzaamheden voor de organisatie dateren van meer dan 5 jaar geleden.

Verzoeker merkt op dat hij destijds vanuit Nederland terug is gekeerd naar Irak op vrijwillige basis en met de bedoeling om in Irak te blijven wonen. Verzoeker had niet gedacht dat hij opnieuw zijn land van herkomst zou moeten ontvluchten en dat hij aldus opnieuw materiële bewijsstukken van zijn problemen zou moeten kunnen voorleggen. Verzoeker voegt hieraan toe dat iedere persoon immers in het dagelijkse leven zijn identiteitsdocumenten nodig heeft. Verzoeker heeft maatregelen genomen teneinde het bestaan van documenten te documenteren.

Verzoeker merkt op dat hij wel begeleiding heeft gekregen van IOM teneinde de vlucht naar Bagdad te nemen vanuit Istanbul.

Verzoeker is een gekend persoon in zijn wijk en zijn terugkeer is niet onopgemerkt gebleven, ook niet voor Al Qaida.

Verzoeker stelt dat de ontvoerders voor de ogen van de ontvoerden een gevangengenomen Iraakse soldaat de keel oversneden, zodat de gevangenen angst hadden en de 'regels' naleefden. Voorts merkt verzoeker op dat hij vermoedt dat zijn ontvoerders hem waren vergeten. Hij had kort voordien een helikopter gehoord en denkt dat zijn ontvoerders op de vlucht zijn geslagen. Hij omschrijft de situatie voorafgaand en tijdens de ontsnapping.

Verzoeker heeft de USB-stick niet neergelegd bij de politie uit schrik voor represailles van de ontvoerders.

Het mag verder niet genegeerd worden dat de door verzoeker neergelegde foto aantoont dat verzoeker in contact heeft gestaan met de Amerikanen.

Verzoeker merkt op dat het medisch attest dient aanvaard te worden als bewijs van het bestaan van letsels en als het attest in overeenstemming is met verzoekers verklaringen het als begin van bewijs van de omstandigheden moet worden beschouwd.

2.1.2. Bij brief van 13 juli 2012 brengt verzoeker volgende documenten bij: kopie van zijn paspoort, attest UNHCR van verblijf echtgenote in Syrië, attest IOM en e-mails waaruit blijkt dat verzoeker terugkeerde naar Bagdad in juli 2011 alsook foto's van verzoeker tijdens zijn werk in Irak.

2.1.3. Bij brief van 10 augustus 2012 brengt verzoeker foto's bij van het huis van verzoeker na het bombardement op 8 september 2010.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag

gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.2. Gelet op de bijgebrachte documenten toont verzoeker genoegzaam aan dat hij in 2011 vrijwillig via IOM terugkeerde naar Irak.

2.2.3. De Raad merkt op dat uit de kopie van verzoekers paspoort blijkt dat hij op 16 december 2008 Irak inreisde en op 23 december 2008 uitreisde (stuk 22 van verzoeker, p.8).

Verzoeker werd dienaangaande overeenkomstig artikel 14 PR RVV ondervraagd. Verzoeker ontkende aanvankelijk uitdrukkelijk om voorafgaand aan zijn vrijwillige terugkeer in 2011 ooit naar Irak te zijn gereisd. Bij verdere confrontatie met de gegevens in het paspoort stelde verzoeker in 2008 één week naar Irak te zijn gereisd en dit omwille van ziekte van zijn moeder.

Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt en dienaangaande eensluidende verklaringen aflegt. Verzoeker, die bovendien reeds asielprocedures in Nederland doorliep zodat aangenomen kan worden dat hij op de hoogte is van de op hem rustende medewerkingsplicht, verzuimde op correcte wijze de gegevens op zijn bijgebracht paspoort toe te lichten; deze handelwijze betreft een negatieve indicatie voor zijn geloofwaardigheid.

2.2.4. Waar verzoeker aangeeft dat hij wel degelijk de voornaam van de Amerikaanse militair heeft vermeld tijdens zijn gehoor maar dat dit niet werd genoteerd door de dossierbehandelaar, merkt verweerder terecht op dat het verzoeker vrij staat te bewijzen dat wat de commissaris-generaal stelt dat hij verklaard heeft, op een andere manier werd gezegd. Het volstaat echter niet eenvoudigweg te ontkennen dat de weergegeven verklaringen niet zouden overeenstemmen met hetgeen gezegd werd. De ambtenaar van het Commissariaat-generaal heeft er geen persoonlijk belang bij dat de verklaringen van de asielzoeker onjuist zouden worden weergegeven. Tot bewijs van het tegendeel, bestaat het vermoeden dat wat in het gehoorverslag opgenomen werd, zoals ook samengevat weergegeven in de bestreden beslissing, overeenstemt met wat verzoeker werkelijk heeft verklaard. Verzoeker bewijst in casu niet het tegendeel. Verzoeker slaagde er niet in de naam en de militaire rang van de Amerikaanse militair weer te geven ondanks zijn veelvuldige ontmoetingen met deze persoon (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Dit is, gelet op de beweerde tweewekelijkse ontmoetingen, niet geloofwaardig.

Met betrekking tot het medische attest van het Sainte Thérèse-ziekenhuis van de door verzoeker opgelopen lichamelijke letsels, merkt de Raad op dat een medisch attest geen sluitend bewijs is voor de omstandigheden waarin verzoeker zijn verwondingen opliep. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen; hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen, desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen. De commissaris-generaal besloot terecht dat het medische attest geen uitsluitel verschaft omtrent het feit dat de letsels van verzoeker verband houden met zijn beweerde ontvoering.

Verweerder stelt terecht vast dat verzoeker in een poging de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, blijft steken in loutere beweringen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, en het tegenspreken van de gevolgtrekking van het CGVS, maar dit zonder een element van de bestreden beslissing afdoende te weerleggen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat het niet aannemelijk is dat verzoeker actueel, indien hij al werkzaam zou zijn geweest voor een humanitaire organisatie, meer dan vijf jaar na zijn eerste vertrek uit Irak en meer dan drie jaar nadat de humanitaire organisatie werd ontbonden (gehoor CGVS, p.6) nog in de negatieve aandacht zou staan omwille van zijn hulp aan voedseldistributie aan de ontheemden. Bovendien blijkt dat de organisatie waarvoor verzoeker diensten zou hebben bewezen enkel steun kreeg van de Iraakse handelaren en niet van de Amerikanen (gehoor CGVS, p.5).

Verzoekers relaas omtrent zijn ontvoering is daarenboven niet geloofwaardig. Het is immers niet aannemelijk dat een organisatie die de moeite doet om verzoeker te filmen, dit op CD te plaatsen samen met andere foto's van verzoeker waarin hij bedreigd of vernederd wordt, deze CD aan verzoekers moeder bezorgen en haar dirigeren naar een bepaalde plaats om een deel van het losgeld te bezorgen (gehoor CGVS, p.6-7), naderhand verzoeker zouden vergeten omdat ze, blijkens het verzoekschrift, op de vlucht zouden zijn geslagen omdat ze een legerhelikopter hoorden. Het kan evenmin aanvaard worden dat verzoeker, gelet op zijn voorgehouden detentieomstandigheden, eenvoudigweg kan ontsnappen door uit het raam te klimmen. Om deze reden zijn de foto's zoals bijgebracht in stuk 20 niet dienstig.

Voormelde vastgestelde inconsistenties inzake de oorzaak van zijn aangevoerde vrees hebben betrekking op de kern van verzoekers asielmotieven. Gelet op deze vaststellingen maakt verzoeker de gegrondheid van zijn vrees omwille van bewezen diensten aan een humanitaire organisatie niet aannemelijk. Kritiek op de motivering inzake de klacht bij de politie en het voorleggen van de USB-stick kan verzoekers teloorgegane geloofwaardigheid niet herstellen.

Het bijgebrachte paspoort en attest van IOM werd hoger besproken. Het attest van UNHCR inzake verzoekers echtgenote is niet dienstig ter ondersteuning van verzoekers asielrelaas. De foto's die verzoeker bijbrengt van zichzelf in gezelschap met een Amerikaanse militair (stuk 21) en van Amerikaanse soldaten in een gebouw (stuk 25) zijn, gelet op het voormelde, niet dienstig. De foto's die zich aandienen als de foto's van het huis van verzoeker na een bombardement betreffen foto's van een vernielde woning maar kunnen *an sich* niet gerelateerd worden aan verzoeker. Inzake de overige bijgebrachte documenten wordt de terechte redengeving in de bestreden beslissing door de Raad overgenomen.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Het eerste middel is ongegrond.

3.1.1. In een tweede middel roept verzoeker een schending in van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van de verleende bescherming, een schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering en een schending van het gelijkheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt dat in Bagdad, van waar verzoeker afkomstig is, een situatie heerst die beantwoordt aan de bepalingen van artikel 48/4, §2, c).

3.1.2. Verweerder legt ter terechtzitting een update neer van de Subject Related Briefing inzake de veiligheidssituatie in Bagdad.

3.2. Verzoeker duidt niet welk artikel van de Richtlijn 2004/83/EG zou zijn geschonden; daarenboven dient te worden benadrukt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, verstreekt blijkens artikel 38 van voormelde richtlijn op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

Uit de omstandige informatie die in het dossier voorhanden is, blijkt dat er voor burgers uit Bagdad in Centraal-Irak actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor deze burgers aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verweerder benadrukt terecht dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met de incidenten waarnaar verzoeker verwijst, en wordt bijgetreden waar hij opmerkt dat dergelijke incidenten veelal gericht zijn van aard (bv. sjiiitische gebedsplaatsen, etc.). Er werden diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen om het reële risico zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet te evalueren, zoals het aantal burgerslachtoffers, het aantal incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de partijen in het conflict, de doelwitten die daarbij beoogd worden, zelfmoordaanslagen in burgerwijken, en dies meer.

De door verzoekende partij aan onderhavig verzoekschrift bijgebrachte informatie vermag geen ander licht te werpen op de gedane appreciatie. Aangaande informatie van IBC wordt vastgesteld dat deze handelt over het aantal burgerslachtoffers in heel Irak, terwijl de informatie van het Commissariaat-generaal betrekking heeft op Bagdad, verzoekers regio van herkomst (SRB "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak: Bagdad" alsook de update).

Waar verzoeker een schending van het gelijkheidsbeginsel opwerpt, dient te worden vastgesteld dat elke asielaanvraag door de commissaris-generaal afzonderlijk wordt onderzocht. Verweerder merkt voorts terecht op dat er slechts sprake kan zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien de verzoekende partij met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. De verzoekende partij brengt geen concrete gegevens aan die zouden aantonen dat personen in een gelijkaardige situatie als verzoeker op een andere wijze werden behandeld; in het bijzonder toont de verzoekende partij niet aan dat andere Iraakse asielzoekers afkomstig uit Bagdad in wiens dossier op hetzelfde ogenblik als verzoeker een beslissing is genomen door het Commissariaat-generaal, wel de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet hebben gekregen. Een verwijzing naar het moment van afreizen uit Irak of aankomst in België is terzake dan ook niet dienstig.

Mede gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven december tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS